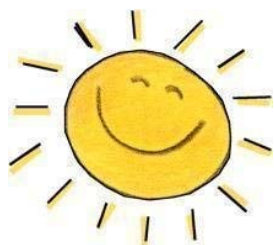

Ваканция любима, здравей!

ПРЕЗ СЪГЛКО ОТ ЛЯТО

На косите ми поляга като пъстра селска кърпа
радостта. А дъждовете ме обличат със вода.
И немирна струя въздух смешно дрехите ми дърпа.
Хвърля светла сянка облак като дядова брада.
И препълнена със лято, през стъкло от лято гледам,
за да видя как топи се като синя свещ нощта.
За да видя сън от лято, през стъкло от лято гледам,
за да видя невидени досега неща.

Петя Дубарова

Отново е юни! На небосклона се задава поредната
лятна ваканция - дългоочаквана, мечтана. Ваканционният
дух вече ни е завладял изцяло. Колко бързо измина и тази
учебна година! С малко тъга, но повече с радост сме
устремени към лятото, защото ни предстоят много
вълшебни мигове! Почивка, море, планина, пътешествия...
Пожелаваме ви да изживеете по най-добрия начин вашето
вълнуващо синьо лято!

От редакционния екип

Мечтая да живея в дом, който да побира цялото море. Цялото море с всички миди, риби и водорасли. Мечтая вечер вместо нощни лампи да ми светят фаровете с огнени очи. Да спя в легло, направено от пясък. А колко чудно би било да бъде от корали и от миди моят покрив. И вместо да заставам пред телевизор – да гледам как морето разлива течено синьо стъкло в бялата си пясъчна длан. Шогавя аз ще се затворя в своя дом като бисера в своята мида. По цели дни с рибите ще разговарям, ще пипам кадифени водорасли. Ще слушам как солените езици на хиляди вълни докосват брега. Ще чувствам как гласът на морските птици се влита в косите ми и млъква. Ще бъдат мои хиляди прибори. Ще бъдат мои хиляди делфини. Ще бъде мое цялото море. И аз сурово ще накажа този, който дръзне морето да ми вземе. Защото заедно с него той моята душа ще отнесе. И аз ще се почувствам като дива птица, останала без пролет и небе. Едва когато изживея своето време, ще разтворя широките врати на своя дом към хората. Ще им раздам своето море. А те не ще и подозират, че с него им давам душата си. Ще не ще знаят това, защото тя ще бъде вече част от него – морската вълна и велика като морето с всички риби, миди и водорасли.

Петя Дубарова

За пореден път Нов български университет стана домакин на традиционната вече изложба „Рисуваме красотата“ и на 5 юни отвори вратите си за учениците от НСОУ „София“. Автори на картините са ученици от седми клас, които представиха своята годишна продукция в края на образователната степен.

Интересен бе подборът на произведенията. Част от авторите бяха избрали да направят реплики на литературни герои от различни фентъзи романи – любимо четиво за повечето тийнейджъри. Разбира се, имаше и много авторски творби, вдъхновени от красотата на природата.

В изложбата участваха също и учениците от студио „Арт дизайн“, работещи по проекта „УСПЕХ“. Те представиха рисувано стъкло и рисунки върху коприна.

Много ученици от НСОУ „София“ посетиха изложбата, която ще бъде отворена до 17 юни. С изключително внимание нейният организатор – г-жа Ани

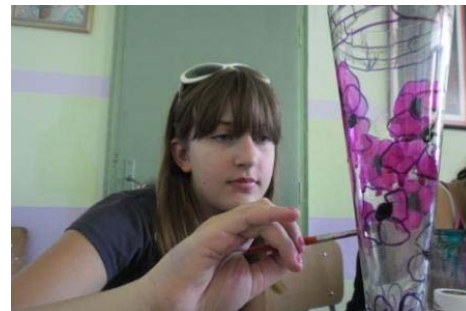
Генчева – даваше разяснения на посетителите за целия процес на работата – от замисъла до реализацията на творбите.

На 7 юни учениците от VI^a и VI^b клас имаха уникалната възможност да посетят още една изложба в Нов български университет. В светлата зала, където бяха изложени оригинални картини от частна колекция, наши ученици са провеждали часовете си по история на изкуството и преди. Но истинското предизвикателство предстоеше, когато изкачихме втория етаж. На това място посетителят буквално е стъписан от прозрачния стъклен под и се бори с усещането за безтегловност. И на този фон – изящни произведения на фламандската живопис, с изключителен усет към детайла.

Благодарим на г-жа Генчева за незабравимото преживяване, което ни подари!

Миглена Митковска

Етапи на работата

Госпожа Генчева

Атмосферата на изложбата

Аз живея на малък остров в Тихия океан. Там управлява принц. Той учи в моето училище и е най-доброто ми приятелче. Казва се Жоашен и сме в един клас.

Един следобед, точно когато си тръгнах за къщи, Жоашен ме покани на гости с преспиване. Попитах мама и тя ми позволи. На сутринта тя ми каза:

- И да се държиш прилично в двореца.

Татко ти ще дойде да те вземе сутринта.

След това отидох на училище със старото ми колело. Там беше чудесно, защото беше петък, а тогава имаме френски език и рисуване. На обяд ядохме топла картофена крем супа. На никого от приятелчетата не им хареса и отидохме навън.

Играхме на топчета. Но Жоашен нямаше топче, а много му се искаше да поиграе и взе едно топче от Аниан. Аниан се разплака и „шляп“ – удари го по носа. Жоашен се ядоса и двамата се сбиха. Тогава тичешком дойде нашият възпитател Соса. Той всъщност не се казва така, но ние му дадохме прякора, когато по време на обяд Апсест – едно от приятелчетата, се блъсна в него и спагетите от таблата му изхвърчаха и се плюснаха върху ризата на възпитателя, който беше целият в доматено пюре. Така де, той ни се скара, че се бием, след което влязохме в класната стая.

Часът започна. По рисуване трябваше да направим картичка. Моята беше най-красивата според учителката. Когато би звънецът, се стрелнахме навън.

След малко пред нас с Жоашен спря дълга, черна и доста лъскава кола. Всичките ѝ прозорци бяха затъмнени. От нея излезе бял мъж, дебеличък, облечен в смокинг. Той дойде при нас и каза:

- Добър ден, господа! Заповядайте в колата.

Беше ми много приятно, защото той ме нарече „господин“. Пътувахме дълго. Когато пристигнахме, мъжът отвори вратата.

Дворецът беше огромен. Целият беше бял, от някакъв специален камък, а отпред блъбукаше фонтанче. Минахме през две високи резбовани порти. Вътре имаше безброй

прозорци и всичко беше от мрамор. Окачени тавани с тежки стъклени полилеи привличаха вниманието. Силен мирис на бор лъхна лицето ми. Забелязах купа, пълна с плодове, каквито не бях виждал. Те бяха поставени върху малка масичка с покривка, ръчно изтъкана от чист лен и окичена с цветя. Дворецът беше много уютен. Все едно бях попаднал в рая! Когато се свързах, разбрах, че от десет минути Жоашен се опитваше да ме заведе в

стаята си. Тя беше просторна. Той ми показа къде му е короната (нищо особено, като тези по телевизията) и започнахме да си играем с електрическото му влакче. На креслото седеше една жена.

- Здравей! Коя си ти? Аз съм Николá – казах аз.

- Добър ден, Николá. Аз се казвам Мари-Едвидж и съм детегледачката на Жоашен. Искате ли да играете на нещо? И ние в един глас се провикнахме:

- Да!

Когато стана време за вечеря, отидохме в трапезарията, където беше сервирано предястието. Не беше много вкусно, особено когато разбрах, че са охлюви. После донесоха изпечена до златисто пуйка.

След като се наядохме, отидохме в стаята за гости. Погледахме телевизия до късно и заспахме. Станахме много късно, защото днес е събота. Станахме и тате дойде. Тръгнахме и аз му разказах колко прекрасно си прекарах в двореца.

Никола Секулов VI²

Животът ми до детската градина или първата ми работа

За повечето хора „детство“ означава онзи дълъг период от първия зъб до прекратяването на Disney channel. Някои „индивиди“ все още са в този период (и не мислят да го завършат скоро), други вече отдавна са го преминали. За мен този период е от раждането до първи клас. След това цялото детство умира – книжките с приказки стават учебници по литература и кръгчетата, които с две точки и една изкривена линия стават личица, се превръщат в геометрия.

Не може да се каже, че бях проблемно дете. Аз бях нещо като „почивка“ след по-големия ми брат. Доколкото виждам, нашите все още са стресирани от неговото „шуро време“, както казва бай Кирил. За повечето ми баби бях едно доста интересно дете. Чудеха се защо взимах тоалетната хартия, смачквах я и я слагах в една чаша с вода. Всъщност аз правех бели розички или ги изсушавах и правех камъчета.

Първата ми проява към изкуството беше, когато нарисувах огромна хлебарка на стената. Много хора след това си избиваха ръцете, за да я „убият“. През повечето време рисувах буболечки по стените. Обикновено така се случва, като оставиш тригодишно момиченце само вкъщи, с кутия пастели.

Като повечето деца, бях запалена по животните, особено по кучетата. Имах общо 117 плюшени кучета, по-голямата част от които в момента препълват яслата на майка ми, а по-малката част – дом за сираци. Повечето ми домашни любимци бяха „безплатни“. Например първия ми домашен любимец беше една малка жаба, която пузнах в басейна. Всички бяха шокирани, но на мен ми беше забавно – тя се мъчеше да избяга, а аз подскачах около нея.

Вторият ми опит беше, когато хванах една оса... и разбрах, че жили. На всяко дете му е било любопитно това жълто-черно насекомо. Защо пък да не ми бъде домашен любимец?

Тази моя кратка автобиография ще завърши с детската ясла. Аз всъщност не ходех на ясла, аз работех там. Представете си, четиригодишно дете се грижи за десет деца на по една година. С две думи – хаос и ужас. Общо взето, ролята ми в яслата беше на „овчарското куче“. Ако някое дете побегне нанякъде, задачата ми беше да изтичам до него и да го хвана.

Гергана Коларова VI^a

Автобиография Първото падане

Когато бебетата са малки, са послушни. Колкото повече растат децата, толкова по-шурни идеи им щъкват в главата. Някои чупят скъпи вещи, други бъркат в контакт, а трети падат в чекмеджетата. Аз бях от третия вид.

Случило се е, когато съм била на няколко месеца. Мама подрежда днешките

ми, когато телефонът в хола прозвъня. Тя отишла да вдигне. Това бил моят момент! Много внимателно съм се търкулнала по леглото и съм паднала в отвореното

чекмедже. Когато мама се върнала и не ме видяла, първоначално много се уплашила, но после ме намерила в чекмеджето с ококорени очи, как гледам странното тясно място. Засмяла се и ме взела на ръце.

Поне така ми разказва!

Мария Илиева VI^b

Съдбата ми предостави рядък шанс - не просто да се срещна със звездата на световното кино Антонио Бандерас, но и да си партнирам с него в научнофантастичния трилър „Automata“, който се снима в Киноцентъра в Бояна. След снимките на филма „Кодът“, испанският актьор е за втори път в България.

„Automata“ е разказ за поредния апокалипсис, който връхлетява Земята във време, когато изкуственият интелект вече е съизмерим с човешкия. Антонио Бандерас играе ролята на застрахователен агент. Героят му разследва роботи, усъвършенствани в манипулацията, и се бори за спасяване на човечеството. „По време на разследването ще разкрия, че роботите са придобили човешки емоции и чувства, които са в основата на човешките взаимоотношения, и по този начин застрашават човечеството“, разказва Бандерас за лентата.

Ето какво споделя испанецът за престоя си у нас.

Кой е Антонио Бандерас

Испански актьор, роден в Малага на 10 август 1960 г. През детските си години той има желание да стане футболист, но се отказва, след като на 14-годишна възраст си чупи крака.

В ранните си години отива в Мадрид, Испания, за да направи опит като актьор в испанското кино. Актьорската си кариера Антонио Бандерас започва с участието си във филмите на Педро Алмодовар — „*Laberinto de pasiones*“ (1982), „*Матадор*“, „*La Ley del deseo*“ (1987), „*Жени на ръба на нервна криза*“ и „*Ела, завържи ме!*“.

Впоследствие той се премества в САЩ, за да участва в американски филмови продукции. Първото му участие в холивудски филм е през 1992 г. в „*Кралете на мамбото*“. Интересно е, че по време на участието си в този филм, той все още не

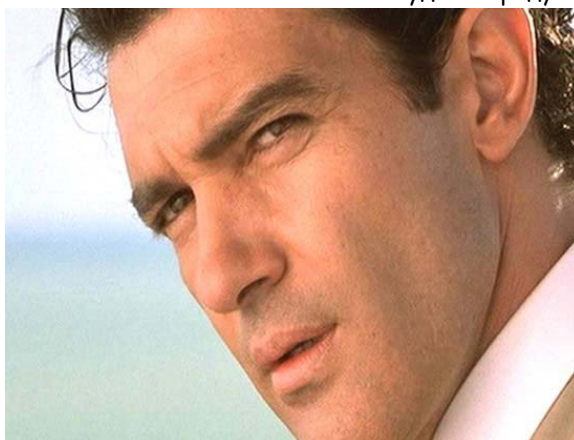
„Особено ми е приятно да съм тук. В България се чувствам като у дома си. Тук ние получихме толкова топло отношение и такъв професионализъм, което прави филма ни много специален“.

„Много ми харесват народните ви песни. Аз самият съм музикант и за мен да слушам народните ви ансамбли, беше съвсем непознато изживяване. Никога не съм чувал подобни хармонии. По един особен начин това беше много духовно изживяване. Когато идвах тук за първи път, бях подготвен да се срещна със стандартния за централно европейците менталитет. Но установих, че по характер вие сте по-близки до италианците“, казва Бандерас в интервю пред „24 часа“.

Съпругата на Антонио Бандерас - актрисата Мелани Грифит - също ще пристигне за снимките. „Знаете ли, че това ще е първият филм, в който играем двамата, откакто сме съпрузи. Запознахме се на филмовата площадка преди 19 години и оттогава не сме работили заедно. Нямам търпение, защото първия път толкова ми хареса, че реших да се оженя за нея“, признава актьорът. Това е второто гостуване на звездната двойка Грифит-Бандерас у нас.

Очаква се на 11 юни в НДК от 18.00 ч. Антонио Бандерас да представи XX-то издание на Седмичката на испанското и ибероамериканското кино в България. По време на представянето Бандерас ще остави отпечатъците си в Залата на славата в НДК - традиционен домакин на фестивала, който ще се състои от 12 до 16 юни в кино „Люмиер“.

Анастасия Односталко VI⁶

говори английски език. През 1993 г. той участва в отличения с награда Оскар филм „*Филаделфия*“. През следващите години има няколко по-значими участия в холивудски продукции, между които е и главната роля във филма на Робърт Родригес — „*Десперадо*“.

Една от ролите, с които е най-добре познат на публиката, е превъплъщението му в Зоро във филмите „*Маската на Зоро*“ (1998) и „*Легендата за Зоро*“ (2005). Съвместната работа на Антонио Бандерас с Робърт Родригес не приключва с филма „Десперадо“. Бандерас участва също във филмите от трилогията

„*Деца шпиони*“, както и в третата част на трилогията за Мариачи — „*Имало едно време в Мексико*“.

През 1996 г. Антонио Бандерас сключва брак с актрисата Мелани Грифит.

Усмивката е слънцето, което пропъжда зимата от лицето на човек,

Виктор Юго

Усмивката. Тя е необходима на всеки от нас толкова, колкото ни са нужни здравето, късметът, любовта, приятелството и успехът. Неусетно се изписва на лицето ни всеки път, щом се впечатлим от нещо, зарадваме се, влюбим се или просто се чувстваме доволни и щастливи. Интересен факт е, че усмихвайки се, ние използваме само 17 мускула, а за да се намръщим - цели 45. Е, щом е така, тогава защо вече се усмихваме все по-рядко?

Напоследък забелязвам, че забравям да се усмихвам. Ежедневието, грижите и стресът около предстоящите изпити ме накараха да мисля по-малко за нещата, които ме правят щастлива.

Наскоро бях в един зъболекарски кабинет, където видях няколко съвета за хубавата усмивка.

1. Нека тя бъде искрена.
2. Нека бъде подарена на някого с много любов, защото именно той може да се нуждае много от нея.
3. Тя трябва да бъде истинска.
4. Хубавата усмивка е и здрава, затова мийте зъбите си!

В живота винаги ще има хора или моменти, които ще ни натъжават, но когато някой ви ядоса, просто се усмихнете насреща му. Независимо дали сте тъжни, весели, замислени, отчаяни или просто отегчени, не спирайте да се усмихвате!

Като заключение, мога само да ви посъветвам: погледнете към слънцето, помогнете на някого, прочетете хубава книга, наберете шарен букет, поговорете с приятел, правете това, което ви кара да се чувствате щастливи, и никога не спирайте да се усмихвате! ☺

Виктория Рангелова VII²

Имало един човек. Той не бил като всички останали. Когато бил малък, искал да общува с децата, но те не го приемали. Детето свикнало да бъде само и се отдалечило от света. Когато пораснало, то отново било само. Не дружало с никого, не се усмихвало, а гледало всички как се забавляват и играят един с друг. На него му било гузно, че не може да се забавлява с тях. Отвътре все още бил онова дете, което се опитва да намери

приятел, но отвън - един нацупен, наранен човек. Той винаги се мръщел на всички и никога не бил любезен.

Един ден, както във всички други негови дни, той излязъл навън в парка и седнал на една пейка. Там имало едно момченце. То било самичко и седейки на пейката, се усмихвало. Човекът седнал на пейката до детето и го гледал от странно по-странно. Изведнъж го попитал:

- Защо седиш тук самичък и се усмихваш?

Детето отговорило, че си няма много приятели и родителите му не са богати като на останалите деца и те затова не искат да играят с него. Но то се усмихнало и казало, че неговите родители са го научили на нещо наистина ценно в живота, а именно да се усмихваш. Казали му, че когато си усмихнат и весел, а не нацупен, всичко около теб ще бъде весело и хората ще ти отварят с усмивка. А и усмивката те прави красив и силен, защото, когато имаш проблеми и въпреки всичко се усмихваш, това означава, че си силен.

Човекът се замислил над думите на детето и след минута, усмихвайки се, му благодарил, че му е показало нещо ценно в живота, а именно да се усмихваш! Той станал от пейката и тръгнал по улиците, усмихвайки се на всеки, когото зърне.

Анна Константинова VII^a

Хората напоследък се усмихват много рядко. Животът им е погълнат от ежедневието и работата и нямат време за поне една усмивка. Но какво е животът без усмивка? Той е мрачен, сив и скучен.

Когато човек се усмихва, той показва радостта си от живота, щастието. Усмивката отваря много врати. Тя е ключът към душевното богатство на човек. Когато човек е ядосан, усмивката е лекът за яда му.

Нека да не забравяме да се усмихваме, защото само човекът може да се усмихва истински и от сърце.

Мария Илиева VI^b

В усмивката оглежда се душата.
 В усмивката се къпе любовта.
 Усмивай се, когато ти се плаче,
 усмивай се, когато те боли.
 Дори когато кръстът ти се влачи,
 усмивай се и леко го носи.

Усмивката е гримаса на лицето, излъчваща сиянието на човешката душа. Тя може да бъде лъчезарна, скрита или нелицеприятна. Чрез усмивката даден индивид изразява своето чувство на одобрение, естетическа наслада, любов и приятелство. Тя е докосване до сърцето на близък, познат или любим човек. В много случаи усмивката е мост за близост дори и към непознат. Чрез този жест ние се стремим към запознанство.

Усмивката е огледало на духовност, любов и отношение към човек и околна среда.

Николай Милованов VII^a

Усмивката краси човека. Повечето хора обаче забравят да се усмиват. Причините за това са много – работа, стрес, тъга. Други изпитват радост, но им е трудно да я покажат.

Миналата лято бяхме отседнали в една станция. Там имаше и много други хора, с някои от които се опознахме. Един ден реших просто да изляза на улицата и да се усмихна на непознатите.

Първата „мишена“ беше една жена, която се разхождаше сама, затова реших да ѝ се усмихна, но получих само изненадан поглед в отговор. Втори беше един възрастен мъж, пак сам, затова повторих опита. Но беше още по-зле - той ме подмина.

Вече се бях отчаяла, но все пак не се отказах. „Смъкнах летвата“ и уж случайно, се насочих към едно малко момиченце. То седеше

на една пейка и ядеше ябълка – явно му беше скучно. За щастие, поне то отвърна с усмивка. Заради тази усмивка си струваха моите усилия!

Александра Георгиева VI^b

Какво е усмивката? Тя е нещо, което има неограничена сила. Тя може да накара някого да се разведри, може да размекне сърцето на някой намусен и строг човек, но тя може да е просто маска на човек, който се бои да показва истинските си емоции.

В днешния свят се случват много лоши и тревожни неща, които могат да скрият усмивката дори и на най-веселия и засмян човек. Все пак истинската усмивка идва от сърцето, а тази, която хората използват, за да накарат другите да не задават въпроси за накърнените им чувства, е нещо, което служи за прикритие на всички, които не обичат да споделят проблемите си.

Много хора използват усмивката за маска. Това е много тъжно, защото усмивката е чуден дар, който може да сгрее сърцето на човек дори и в най-студения ден.

Зорница Георгиева VI^a

Какво е усмивката? Това е един щедър подарък от нас за другите около нас. Усмивката прави живота ни по-лек и спокоен. Тя е истински дар!

Много хора не обичат да се усмиват заради грозните си зъби или заради лош ден. Това не е причина, поради която да не показваме добрината в нас. Усмивката отваря много врати в живота на хората, също така и в сърцата.

Затова аз имам съвет към момичетата – усмивайте се повече и, вярвайте ми, много повече момчета ще искат да спечелят вниманието ви.

Мария-Антоанета Ангелова VI^a

Ще ви разкажа за скорошното ми пътуване до Берлин с моето семейство. Ще ми бъде много приятно отново да споделя тази емоция с нашите читатели.

Кацнахме в Берлин в ранния следобед на 30 май. Още в самолета ни напомниха да върнем стрелките на часовника с един час. След успешното кацане, от летището си купихме карти за транспорта в Берлин. В Берлин градският транспорт е много добре организиран. Градът е разделен на три зони: А (център), В (останалата част от града) и С (крайградски зони). Децата до 14 години пътуват безплатно, ако са с възрастен. Берлинското метро има седем линии, които обхващат целия град. Навсякъде в Берлин, дори и в метрото, има много камери.

Бързо намерихме хотела, настанихме се и излязохме на вечерна разходка. Стигнахме до Бранденбургската врата, която днес е символ на обединен Берлин. Тя е красиво осветена.

Следващият ни обект беше телевизионната кула, която е втората по височина в Европа. Мислехме, че ще се наложи да чакаме дълго на опашката, но за наш късмет нямаше никакви хора по това време. Кулата е висока 362 м, а с асансьора стигнахме за 10 секунди на върха. На върха имаше ресторант с въртящ се под, гледката оттам беше неописуема, защото разкриваше целия град. Кулата беше последната забележителност за деня. Уморени от многото ходене, се прибрахме в хотела.

На следващия ден започнахме обиколката си от зоопарка. Голяма опашка се извиваше пред входа му. Отново имаше семейни билети. До входа

имаше и мини каручки за багаж, които можеха да бъдат наети срещу определена сума и да се ползват в зоопарка. Видяхме цяла детска градина да си вози така раничките, както и семейства с малки деца.

Зоопаркът е много добре проектиран и животните са почти в естествена среда. На много места можеше да се докосне животното през дебелия прозрачно стъкло, което при Софийския зоопарк е заменено с телена ограда и ров. Освен обичайните животни и птици, видяхме тюлени, няколко вида пингвини, полярни мечки, вълк и лисица. Имаше и семейство жирафи и интересни маймуни. Разходката ни в зоопарка на Берлин продължи до късния следобед.

След това продължихме към място, много свързано с историята на града - Берлинската стена. Сега от нея е останала само част, но там, където я има, тя е красиво и различно изрисувана. На места има и послания, както и снимки на хора, които са били заловени в опита си да я прескочат и да преминат в западната част. От западната страна на стената тече красивата и спокойна река Шпрее. По нея минават малки корабчета и лодки, които предлагат развлечения за туристите. Разходихме се покрай реката и стигнахме до Острова на музеите.

За жалост, вече беше късно и не успяхме да влезем в някой от тях. Минахме и покрай подобната на зала "Арена Армеец" в София „O₂ world" зала, в която вечерта щеше да изнесе концерт италианският певец Дзукеро. Уморени се прибрахме, за да се приготвим за следващия ден. Тогава беше първи юни и тайно се надявах мама и татко да ме изненадат.

Хванахме влака за Потсдам. Когато тръгнахме, не знаехме, че има ремонт на железопътната линия, по която трябваше да минем. Наложихме да слезем на непознатата гара, да продължим с автобус и след това с метро до Потсдам. Малката гара, на която първоначално слязохме, беше много красива постройка, с паркове и патици.

Стигнахме Потсдам, който подобно на Берлин, има изградена много добра транспортна мрежа. Потсдам е част от С-зоната на столицата Берлин. Потсдам е град с красиви сгради, улици и градини. В центъра имаше много мероприятия, свързани с Деня на детето - голяма сцена, на която се изявяваха млади групи; игри за малки и големи. Участвахме дори във футболно състезание и като награда от състезанието получихме моментна отпечатана снимка в рамка. Търсихме да наемем велосипеди, за да разгледаме по-бързо града. В Германия има автомати, от които може да си наемеш колело, след като заплатиш сумата за час или ден. Много хотели също предлагат велосипеди под наем.

В двореца "Сан Сузи" бяхме преди обяд и изкачихме стъпалата догоре, за да се насладим на невероятно проектираните терасовидни градини със смокинови дръвчета.

Продължава на стр. 9

В парка на двореца се разхождаха дами и кавалери в средновековни рокли и костюми - вероятно се снимаше филм или пък имаше сватба - това е услуга, която се предлагаше в този дворец.

В обратната посока към Берлин хванахме двуетажен бърз влак, който пътува от Магдебург за Берлин и преминава през Потсдам. За първи път се возех в двуетажен влак стрела. На екран бяха показани всички гари, през които минаваше влакът. Слязохме на Александърплац - друга забележителност в Берлин.

Хапнахме набързо и се присъединихме към "Танаир на зелените производители", на площад, в близост до Бранденбургската врата. Имаше изложени медни продукти, ухаещи печени питки, напитки. Имаше и много занимания за деца в различните павилиончета. Интересна задача беше да се разпознае колекция от черепи - от табло със снимки на самите животни да се разпознае на кой животински вид принадлежи черепът. Ако познаеш всичките, се печели награда. Друга задача беше да пипнеш и подържиш препариран прилеп - и пак награда, ако успееш да го направиш.

Хапнахме набързо и се присъединихме към "Танаир на зелените производители", на площад, в близост до Бранденбургската врата. Имаше изложени медни продукти, ухаещи печени питки, напитки. Имаше и много занимания за деца в различните павилиончета. Интересна задача беше да се разпознае колекция от черепи - от табло със снимки на самите животни да се разпознае на кой животински

Можеше да се вземе и уейвборд, както и тротинетка, но задължително трябваше да се сложи каска, иначе щеше да има проблем за организаторите.

Опитахме се да влезем и разгледаме Германския парламент - Райхстага, но ни обясниха, че най-рано може след седмица. На страницата на парламента в интернет се подава форма-заявка, проверява се човекът, подал заявката, и се изготвя списък с одобрените за влизане туристи. На портала изискваха паспорти или лични карти и след справка в този списък, одобрените бяха допускани.

Отново хапнахме, защото много огладняхме от разходките и се прибрахме в хотела. Трябваше да си приготвяме багажа за следващия ден. Със сигурност много забележителности и дворци не успяхме да видим, но това ще бъде повод отново да посетим този подреден и красив град, в който хората са мили, приятелски настроени и говорещи много добре английски - и млади, и стари.

Калина Попова VI ⁶

С деца на море

Всяко лято, откакто навърших седем години, ходя на море с моята баба и всеки път сме на едно и също място. Някои от вас биха си помислили, че е скучно да ходиш на море с баба си, но на мен ми харесва, защото тя е много разбрана и добра.

През изминалото лято за пореден път бяхме във Варна. Това беше най-хубавата ми почивка досега. Намерих си шестима нови приятели, с които се забавлявахме страхотно.

В хотела имаше тенис-маса и по цял ден играехме, а който загубеше, носеше кока-кола на победителя. Когато ни ставаше

прекалено горещо, се разхлаждахме в басейна.

В края на деня се прибирахме в стаите си, за да се изкъпем и преоблечем, и пак

отивахме във фойето, където правехме номера на другите гости.

Слагахме чаша с кола пред вратите на асансьора и когато те се отвореха, колата се разливаше по краката на гостите. Веднъж пък се бяхме качили с две момичета от Русия и започнахме да пеем и танцуваме. А най-веселото ставаше, когато натискахме копчетата на асансьора и после бягахме. А асансьорът спираше на всеки етаж. Това лято ще го помня дълго, дълго време.

Антъни Катров VI ⁸

Тази година учениците, кандидатстващи след 7 клас, писаха трансформиращ преразказ върху разказа на Лев Толстой „Акулата“. Винаги се намират и такива кандидати, чиито „бисери“ в писмените им работи развеселяват и разтоварват проверяващата комисия. Г-жа Таня Тухчиева – учител по български език и литература и проверяващ изпита, записа някои от тях. Предлагаме ги на вашето внимание, за да се посмеем заедно.

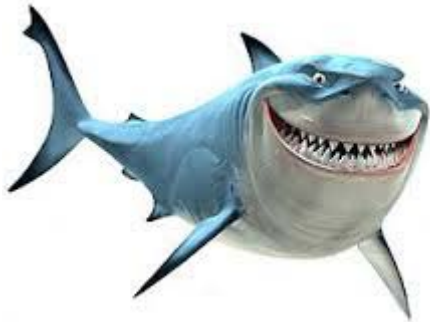
Задуха като от пещ топъл бриз.

От Сахарската планина задуха горещ вятър към кораба.

Стана задушно, сякаш имаше камина около нас.

Аз, алтиреристът стоях на пабулата.

Мръсното чудовище (акулата) плуваше право към децата. Гледах гадния звяр и не можех да помръдна от мястото си.

Ако искате да разберете повече за сюжета на произведението, може да прочетете разказа „Акулата“ от Лев Толстой.

Паднах със загърдени очи.

След като дима от изстрела се скри, скочих да търся децата, но сложих ръцете си на главата и лицето ми, за да не ме удари оръдието.

Аз станах, за да си взема оръдието, насочих го и стрелях.

Взех топа и стрелях. Когато димът се разотиде, всички се зарадваха.

Бяхме забили котвата в африканския бряг.

Нашят Кораб стоеше на котва в окянското море слет залез слънцез казах аз артирериста да скачат в морето за една минута моторите скочиха и направиха от платното къпещца баня имах очите две момчета на Кораба те скочиха първи в платното на Кораба но те намислиха да се надпреварват в открито море те бяха като превяташти гуцера скочиха в окяна и се натпреварваха. Моето момче водеше но постепенно изоставаше ас го окорежаваха напани се малко.

Някой от палобата каза акула акула Връштайте се момчета не чуваха моторите спуснаха лотките и усилено дърпаха плавниците но бяха твърде далеч.

Рим и империята Изящни изкуства

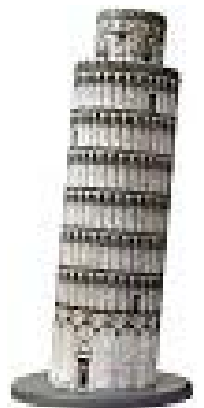

Римляните измислили пицата, пастата, спагетите, макароните и роклите. Направили Колизеума, за да се избиват. Слагали си маски като водолази. Кулата „Пиза“ е построена накриво, защото са я строяли цигани, които нямали пари за инструменти, а на върха имало огромна пица.

Италианците са печени, направо препечени. Те са богати и имат ламборджинита и ферарита. Изобретили са Maretti bruscetti със спанак. „Триста“ е филм, в който се описват безмозъчните римляни, които се избиват с друг народ. Триста са триста обратни спартанци.

Една вълчица отглежда две деца и когато те стават големи, стават спонсори на отбора „Рома“. Отборът става победител на всички отбори.

Над трима българи волейболисти играят в италианската волейболна лига.

Посланията на мозъка пътуват по твоите нерви със скорост 320 км/ч.

Под водата делфините чуват звуци на 24 км разстояние.

Ако пътуваме със скоростта на светлината, ще стигнем до Плуто за 4 часа!

Ако никога не се подстригваме косата, тя може да стигне 10 м, достатъчно да се спусне от третия етаж до земята.

На главата на топлийка могат да се съберат около 10 000 клетки в твоето тяло.

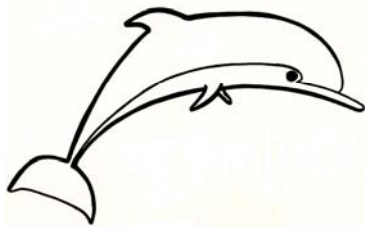
Една от най-големите сгради в света се издига на земетръсния разлом в Тайван. Нейното тегло може да е било причина за някое земетресение.

Някои плъхове могат да живеят по-дълго без вода от камилите.

Един облак може да тежи 500 000 кг.

Човек прави около 25 000 вдишвания на ден.

Човешката кост е 4 пъти по-здрава от парче стомана.

Някои жаби могат да прелетят до 15 м във въздуха.

Най-дългата игра на монополи е продължила 99 часа.

Най-високият водопад в света е висок колкото 20 камбанарии на „Св. Александър Невски“.

Някои риби могат да си сменят пола от женски на мъжки.

Може би в устата ти в момента има над милиард бактерии.

До 2004 г. дъвката е била забранена в Сингапур.

Първите футболни топки са били направени от прасешки пикочен мехур.

90% от снега е въздух.

Най-високият снежен човек е по-висок от 10-етажен блок.

Името на един хълм в Нова Зеландия е Тауматав хакатан гихангакоауау турипукака пикомая гихорон укупокаив хену акитананаху.

Сърцата на някои колибри туптят над 1000 пъти в минута.

Из „National geographic kids“

Вицове за блондинки

В един козметичен магазин е поставено всевиждащо огледало, което поглъща всеки, който излъже. Един ден покрай него минават блондинка, брюнетка и червенокоса.

- Ауу, мисля, че съм отслабнала! - каза блондинката и огледалото веднага я глътнало.

- Ихаа, мисля, че съм се разхубавила! - възкликнала червенокосата и огледалото глътнало и нея.

На свой ред минава блондинката:

- Хм, мисля... - и огледалото я глътнало.

Две блондинки се срещат на трамвайната спирка:

- Здравей, ти омъжи ли се вече?

- Не, още не съм.

- Ми, тогава какво чакаш?

- Чакам трамвая...

Две блондинки чакат на автобусната спирка. Едната пита другата:

- Ти за кой рейс си?

- За седмицата, а ти?

- Чакам осмицата.

Идва 78 и те в един глас:

- Късмет! Ще се возим заедно!

Блондинка не може да заспи. Лежи в леглото, пълна тишина и по едно време чува в главата си някакъв шум. Пита:

- Има ли някой там?

- Да, аз съм червей мозъкояд.

- И какво правиш в главата ми?

- Гладувам...

- Защо блондините лаят в магазина?

- Защото търсят ниски цени...

- Защо блондинките отварят киселото мляко още в магазина?

- Защото на опаковката пише:

„Отворете тук!“

Блондинка била на изпит по икономика. Трябвало да говори за Адам Смит. През цялото време обаче тя нито веднъж не споменала първото му име.

Накрая професорът я попитал:

- Госпожице, а бихте ли ми казали как е първото име на Смит?

Блондинката се затруднила.

- Няма нищо страшно. Я си спомнете как се казва първият мъж - се опитал да я подсети професорът.

Блондинката се изчервила и отговорила тихичко:

- Пешо!

Изнервена блондинка вика на пиколото в хотела:

- Какво си мислите, че като съм от село може да ми дадете такава малка стая?

- Но, госпожо, още сме в асансьора.

Полицай спира блондинка и ѝ казва:

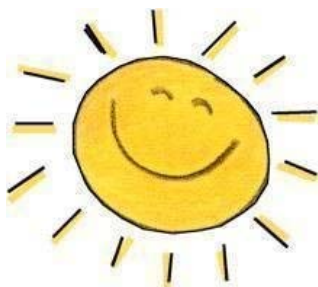
- Дайте си трите имена, моля.

Блондинката вбесена:

- Ти луд ли си, бе?! А аз после как ще се казвам?

Нека е слънце, нека пече,
нека да има купон,
хайде да ходим на море!
Ставайте всички и вдигайте
ръце -
свърши училище!

Йоли Владимирова VI^в

и паднала от кея във
водата.

- Ми тя нали можеше
да плува?

- Можеше, ама някой
бил сложил табела
"Плуването
забранено".

- Много лесно! - отговорила
тя. Ще го хванем бързо,
защото има само едно око.

- Има едно око, защото
снимката е в профил - казал
полицаят.

Показал снимката и на
втората блондинка и задал
същия въпрос.

- Ами, много лесно ще го
хванем, защото има само
едно ухо! - победоносно
отговорила втората.

- Нали ви казах, че това е
защото снимката е в профил!
- извикал полицаят.

Обърнал се към третата
блондинка и казал:

- Помисли много добре,
преди да ми отговориш!

- Аз мисля, че заподозреният
носи контактни лещи - казала
тя, след кратка пауза.

- Как разбра? - изумен,
попитал полицаят, защото
това действително било така.

- Е, това е просто! След като
има само едно око и едно
ухо, значи не може да носи
обикновени очила! - сразила
ги с отговора си.

Една блондинка отива на
конкурс и я питат:

- Коя от следните птици не си
прави гнездо? Щъркел,
кукувица, фазан?

- Кукувица! - уверено отговаря
блондинката и взима
наградата.

Нейна приятелка я пита:

- Е, ама много си умна! Как
разбра, че е кукувицата?

- И дете знае, че кукувицата
живее в часовника!

- Ох, колко ми е жал за Айше!
- Мани, Айше, виж Али Раза как
нищо не помни!
- Ама погледни Ферхонде как
го наби.
- Хайде, стига с тоя „Листопад“,
почва „Пепел от рози“!
- А пък тоя Имир, с какви очи
влиза в тая къща? Не стига, че
открадна Фатма Гюл от Кемур.

**Костадин Ковачев VI^а,
Иван Апостолов VI^а**

- Муцка.
- Кажы бе, муцка.
- Ти чисти ли по време на
кампанията „Да изчистим
България за един ден“?
- Не, стоях си вкъщи. А ти,
муцка?
- Ами... аз чистих.
- Стига бе. И к`во чисти?
- Имаше една муха на
прозорца... магнах я.
- И не те ли беше гнус?
- Типах я с ръкавици
естествено.
- Ау, колко си умна бе, муцка.
- Мерси, муцка.

**Гергана Коларова VI^а,
Деси-Слава Колева VI^а**

Вицове за блондинки

- Две блондинки седят в
кафене и си говорят за тяхна
приятелка (също блондинка).
- Чу ли, бе, муцка, Десата се
удавила лятото на морето?
 - Как така?
 - Ми ходила на пристанището

Брюнетка пита блондинка:
- Вярно ли е, че роднините на
твоя любим те мразят?
- Вярно е. Жена му е готова с
голи ръце да ме удуши...

Една блондинка за пореден
път бива скъсана на изпита по
кормуване. С досада пита своя
инструктор този път защо. Той
отговоря:

- Сгазихте 5 души.
Блондинката ядосано
отвърща:
- Кажете ми колко души
трябва да сгазя, за да изкарам
книжката?

Две блондинки си говорят:
- Ванче, стопли малко вода и
я сложи в хладилника!
- Че защо ни е?
- Ами все ще ни потрябва
топла вода...

Полицай изпитва три
блондинки, които се тренират
за детективи как да
разпознават заподозрян.
Показва им една снимка за 5
секунди и я скрива.
Пита първата блондинка:
- Това е твоят заподозрян. Как
ще го разпознаеш?

Редакционен екип:

Учениците от VI^б клас, участници в
клуб „Млад журналист“.

Ръководител - Миглена Митковска

